

der er ingen Begrændsning for Retten til at spørge, men der er en Begrændsning for Pligten til at svare, og naar den Paagældende benytter denne Berettigelse til at undlade at svare og ikke vil svare, saa paadrager han sig derved Følgen af ikke at ville svare, nemlig Mistanke, og saa anholder man ham. (Drenbøll: Skjellig Grund.) Skjellig Grund! Ja, naar den Paagældende ikke vil svare under saadanne mislige Omstændigheder, hvor Mandens blotte Fremtræden i og for sig burde kunne give Politimesteren Berettigelse til at anholde ham, saa er der skjellig Grund. Det er det ene Tilfælde. Med Hensyn til det andet Tilfælde, som henhører under Paragrafens anden Afdeling, nemlig hvor man ikke veed, om den Paagældende er en straffet Person, og derfor skulde have Ret til at anholde ham, skjøndt man har ham mistænkt for at være en Betler eller Omstreifer, maa jeg først bemærke, at det ærede Medlem, som sidst talte, netop rammende Sagen paa Hovedet, naar han sagde, at den Paagældende ogsaa i saadanne Tilfælde vilde paadrage sig Mistanke, men dernæst er der jo en Ting, som altid staar Politimesteren frit for, nemlig at holde Die med en saadan Person og følge ham i sin Jurisdiktion, og hvis han vandrer ind i Nabojurisdiktionen, da at gjøre sin Kollega der opmærksom paa ham. Opdages det da, at han streifer om, da begaar han netop en saadan Forseelse, som efter Loven berettiger til at anholde ham. Jeg tror derfor, at man, naar man bruger Loven med lidt Konduite, meget let vil komme udover de Vanstæligheder, som den ærede Politimester fremhævede. Det høie Thing vil have hørt, at det kun er den ene Side af Sagen, som her er fremhævet, nemlig at denne Bestemmelse skulde stille Retssikkerheden blot for Fare, og skulde berøve Autoriteterne Midlerne til at værne om Retssikkerheden, men man har ogsaa set paa en ganske anden Maade paa Paragrafen, og det var navnlig Tilfældet i det andet Thing, idet man nemlig der nærede Frygt for den borgerlige Frihed og Sikkerhed. Det er altsaa i en dobbelt Retning, at man har fremhævet Grunde til Ændringer, og det vilde tilvisse kunne blive

meget vanstæligt at udjævne disse to Anskuelse og at forene dem i en Anholdelses-Paragraf, som det i og for sig hører til de allervanstæligste Opgaver at skrive. Det har ikke været skult for dem, som tidligere have haft med denne Paragraf at gjøre, at den kunde trænge til nogen Ændring. Da Politiloven for Landet første Gang forelaa for Landstinget, blev det saavel udhævet i Udvalget som, hvis jeg ikke tager Feil, udtrykkeligt omtalt her i Thinget, at Paragrafen var noget svag i sin Affattelse, men man mente, at, da den var ordret overensstemmende med den velgjørende Kjøbenhavnsske Lov, kunde man lade den gaa. Og da dernæst den høitærede Justitsminister tænkte paa at forelægge Sagen paany for Folkethinget, gif Lovudkastet først til den nedsatte Processkommission, og Processkommissionen saae paa den og fandt Betænkneligheder i den ene og Betænkneligheder i den anden Retning, og ganske som her i Salen udtalte man sig fra forskjellige Sider; men man mente dog, at, da der snart kunde ventes en Reform i Retsplejen, og man allerede i lang Tid havde arbejdet paa at faa en hensigtsmæssig Paragraf ind i den nye Lov, kunde man midlertidig hjælpe sig med denne, og at man ikke paa Grund af dens smaa Mangler burde standse den vigtige Reform af Politivæsenet paa Landet. Jeg har vel ikke havt Leilighed til at følge den sidste Forhandling om Lovudkastet i det andet Thing, men saaledes tænker jeg, at man ogsaa har set paa Sagen der, og saaledes ønsker jeg for mit Vedkommende, at det høie Thing vil se paa Sagen, med andre Ord, at man ikke vil standse Loven ved Nedsættelsen af et Udvalg. Det ærede Medlem vil jo, hvis han ønsker det, kunne stille sine Ændringsforslag til 2den Behandling, og saa kunne vi, trods det Vanstælitte deri, forhandle Realiteten af saadanne Spørgsmaal her i Salen. Som sagt, jeg ønsker ikke, at Sagens Behandling maa standses. — Min ærede Nabo (Nellemann) mente, at Slutningen af § 10 maaske ogsaa kunde trænge til nogen Ændring. Han mente nemlig, at Paragrafens sidste Stykke blot giver Politiet Leilighed til, naar Lederen af en offentlig Forsamling kalder det, at yde sin Di-